

6. GUD hjelp oss thenna werld, Så
wål igenomgå, Att själen ej blir snård
Af timelig åtrå; När glasets wårt utrun-
nit är, Tag oss til Dig, o HERRE Får!
Wi sjunga må et ewigt lof, Uti GUDS
Himla Hof.

7. Pris ware Dig, o! GUD Af oss, i
alla stund! Högst lofwad store GUD,
För Din nåd och miskund! Pris ware
GUD ännu en gång; Låt Dig behaga
thenna sång, Att wi må sjunga för
then råst, Wårt Consumatum est.

GS 1984

Twenne Gudeliga Klage=

Sisor,

Then Första:

Öfwer then hårda och be-
dröfweliga Tiden.

Min GUD! jag kom-
mer nu ic.

Then Andra:

O! HERRE GUD, se
ner, J ic.

Sjunges som: Förbida HERREN GUD ic.

Tryckt nu i Nr.

1.
Sin GUD! jag kommer nu med
 tårar, Och faller ödmjukt i
 Din Famn; Åh! låt igen
 the djupa sårar, Som hungren plöjer i
 vårt Land: Ty folket lider nu stor nöd,
 Och letar efter dagligt bröd.

2. The små Barnen på gälsbet lalla;
 Beflaga med en ömtlig qwid, The gam-
 le, som på kryckor kralla, Har aldrig
 hört en sådan tid; Si folket löper af och
 an, Men ganska få, som hjälpa kan.

3. När Åkermannen nödgas qwida,
 Alt miswärt tager öfwerhand, Hwad sko-
 la tå the andra lida, Som bo i Städer
 och på Land? Här höres flagan i hwar
 vrå: Och inga uredel at tilgå.

4. Öwanligt måste födan samlas, Af
knopp och bark på ömfligt wis, Samt
frö och willsäd sammanblandas: Mång
fattig til en daglig spis: Här wandrar
folk som fårehop, Och alla föra klage-
rop.

5. The fattige nödgas bortfälja, Sin
egendom för inga pris: Om the för död
skall lif utwälja: Att tala så på män-
skligt wis, The se sit gods i andras hand,
Theröfwer förjer mången man.

6. Men låt den rika ha sin lycka, Att
samla in i dyran tid: Wi så ej therom
illa nycka; En Nabal må han liknas wid:
Sin Himmel han på jorden har: Om
han får mer, det blir han war.

7. O HERRER GUD, hjälp oss af nådel
och alla them, som gå om bröd: Fräls
oss ifrån all själamåde, Som märkas fan
af hungernöd: Wi har alt sådant wäl
förjent; Dock JESU nådigt på oss tänk.

8. När HERREN gaf oss Säd i Lan-
den: Umändes then til öfwerflöd; Lå
tänkte ingen på the banden, Som dra-
git oss i hungernöd: Kornet i skeppan
war försmådt, och selswa brödet war för-
tort.

9. Si, så kan Gud förwandla tider:
och wända dem i klagesjud; när wi stor
brist på födan lider, Då lära wi först
känna GUD: Hans godhet blifwer ej
erkänd, Förr än Han warder från oss
wänd.

10. De hjertan som nu intet wätna,
De måste wara utaf sten; När folket ut-
af hunger blefna, Och swagna bort i
mång och ben; Den fattig är, blir fattig
mer, Som hwar man ofta dagligt ser.

11. Hwad är orsaken til alt detta, Att
Gud förminskar så vår del? Jo, skull
Han gå med oss til rätta: Då singo wi
se våra fel, Synden står mellan oss och
GUD, Och hindrar alt vårt böneljud.

12. O! Land, hör på hwad HERREN
säger: O Land! o Land, hör HERRANS
Örd; Drif bort högfärdens onda seder:
Drif flerran bort af denna jord, Och
ockra ej din nästa från, Dess egendom
med orätt lån.

13. Kom med mig alla Christi lemmar,
Hållt alla, de som gå om bröd! Kom
låt oss söka til wi finner; Den oss kan
hjelpa i vår nöd; Ack, Swea barn af
hjertat bed, Att GUD ej längre warder
öröd.

14. Är jag allen en främling worden;
I Mesek och uti hwar by, Och måste
wandra här på jorden, Uti söraft och
småbedn, Så är jag nögd, och säker wist,
Att GUD wäl helar all min brist.

15. Är jag ej slagen til Riksdaler: En
Skilling och en penning är: Får jag ej slag-
ta stora wahlar, En liten fisk är lika får;
Jag är förnögd med GUDs Nåd, Han
wet hel wist det bästa råd.

16. Dersöre låter oss åkalla, Och be-
dia GUD af hjertans grund: Han wil-
le tänka på oss alla, Utaf sin nåde och
miskund: Han är den stora Jehova, Som
gör den sorgsne åter glad.

17. Jag ser en kant utaf Bröd: sor-
gen, Fast han nu hänger ganska högt:
GUD hjälper wäl ur denna sorgen, När
Han allenast litet drögt; Han, den rät-
ta Emanuel, Som föder hwar en tro-
gen själ.

18. Så går åstad I Barn och wän-
ner, Och söker födan hwar I kan; Med
tårar och två toma händer, Med stadig
bön I hållen an: Hos GUD, som
allring wäl förmår: Uti et troget

Fader wår!

Then

Then Andra:

S! HERRE GUD, se ner, I nåde
til oss här, Af Hjertat wi nu ber,
Ty nöden oss thet lär! Lätt up,
o! GUD Din milda Hand, Att wåra må,
uti vårt land: All frukt och gröda utan
fel, Att hwar en får sin del.

2. GUD hjelpe Swea Land, Med häls-
sa, frid och ro, Att hwar en i sit stand,
Må roligt sammanbo; GUD hjelpe Skep-
pen i sin hamn: Wälsigna både sjö och
strand; Att uppehålle wåra må, Så län-
ge wi här gå.

3. Betänk, o! kära själ, Att GUD the
förra år, uphållit hafwer wäl, Att folk
som här nu går, När korn och win til-
räckligt war, Om wi thesöre tackat har;
Så fraktar jag at wåra fel, Förhåller
nu wår del.

4. När GUD oss risat har; Så li-
sar han igen: Han är en Nådig Far,
Och ewig själawån. När han oss gifwer
bröd igen, Då wet wi bäst at tacka den,
Som thet oss har af nåd förlånt, Fast
wi thet ej förtjent.

5. Thersöre låt oss nu, Med en all-
mänlig bön: Anhålla hos wår GUD:
Att deraf gifwer dån, Mot klara Him-
lens höga borg, GUD lindra wille thes-
na sorg; Så skal wi lofwa GUD med
frögd, Af hjertat wäl förnögd.

9. GUD